

Sognekirke til den anden? Dernæst skal der være Tilsyn med dem af Biskop og Provst. Men hvilken Biskop, eller hvilken Provst bliver det? Ganste det samme Spørgsmaal opstaaer altsaa her. I Sjælland, Fyen og Volland-Falster vil der maaskee ikke være nogen Vanskelighed i saa Henseende for Biskoppens Vedkommende, men i Symland, hvor Stifterne ligge lige op til hinanden, synes en saadan Menighed meget godt at kunne bestaae af Folk fra forskjellige Stifter. Skal saa Præsten selv vælge, hvilken Biskop eller Provst han synes bedst om, eller hvorledes skal man forholde sig i dette Tilfælde? Det gaaer dog ikke an at lade Loven gaae ud, saaledes som den lyder her. — Efter Forslaget skal Ministerialbogen indsendes til Provsten. Her er ogsaa et virkelig ikke uvigtigt Punkt. Denne Præst, som saaledes er antagen, har at føre en Ministerialbog, og naar han opgiver sit Embede, eller han ophører dermed, fordi Betingelserne for Menighedens Tilværelse mangle, saa skal han indsende Kirkebøgerne til vedkommende Provst. Nu søger man jo efter mange Aars, efter 50 og 100 Aars Forløb, Oplysninger af Kirkebøgerne, og det kan være, at Manges Vel beroer paa, at saadanne Oplysninger kunne bringes tilveie; men man vil da være i Ubished om, hvor man skal gaae hen og søge disse Oplysninger. Hvem er vedkommende Provst? Skal man søge dem hos Sognekirkens Provst eller hos en af de Provster, der boe i Nærheden? Det vil i alt Fald give Anledning til Vidtløftighed, Forsinkelser og megen Uleilighed. Man har ikke engang været saa forsigtig at bestemme i denne Lov, at Kirkesangeren skal føre et Dupplicat af Kirkebogen; men saa kan altsaa den eneste Kirkebog, der er ført, overmaade let gaae tilgrunde, og dermed alle de Oplysninger tabes, som den indeholder. — Jeg kunde visseelig, ligesom den høiarværdige Taler, der sidst havde Ordet, paavise endnu en heel Mængde Bestemmelser, der ville gjøre det reentud umuligt at vedtage Lovforslaget, som det foreligger, men jeg skal nøies med disse, i det Haab, at de ere tilstrækkelige.

Sasle: Der har nu i en lang Række af Aar været en saa stor Mængde kirkelige Lovforslag til Behandling i Thinget, og der har

stadigt været forhandlet om, hvorvidt en friere Ordning indenfor Folkekirkens Grændser er ønskelig eller ikke, saa jeg havde troet, at man ikke den gang vilde have optaget dette almindelige Spørgsmaal, men væsentligt blot seet paa, om Lovudkastet, saaledes som det foreligger, er brugeligt eller ikke. Jeg troer heller ikke, at det, vi have hørt af den ærede første Taler, indeholdt noget Nyt, jeg troer, at de, som have deeltaget i flere af disse Forhandlinger, have hørt omtrent de samme Bemærkninger tidligere og ere komne til den Erkjendelse, at der staaer to modsatte Anskuelser ligeoverfor hinanden, som ere saa afvigende, at der vanskeligt kan tænkes en Udværgning mellem dem. Smidleritid troer jeg, at man kan sige, at den første ærede Taler sammenfattede, hvad han havde at udtale om Principet, i den Ytring, han oplæste, af den Cultusminister, som har gennemført Loven om Sognebaandets Løsning. Naar den ærede Taler har anført dette, fristes jeg til at komme med et Modstykke af den samme Mand, som var Cultusminister i 1855; han har nu været Formand for det Udvalg, som i Folkethinget blev nedsat i denne Sag, og Udvalgets Betænkning begynder med: „Alle Udvalgets Medlemmer ere enige om, at den Trang, der har viist sig til større Frihed i Folkekirken ved, at den i Lov af Ate April 1855 hjemlede Ret til at løse Sognebaandet gives et skyldigere Indhold, bør imødekomes ved at aabne dem, der ville løse Sognebaandet for som særlig Menighed at slutte sig om en af dem selv valgt Præst, Udgang til at gjøre dette under Jagttagelse af Forfrister, hvorved Statens og Kirkens Interesser tilstrækkeligt varetages“. Jeg troer, at dette idetmindste maa svække den Bøgt, som det forekommer mig, at den ærede første Taler har lagt paa den tidligere fremkomne Ytring af den daværende Cultusminister. Det ærede Medlem meente, at det var høist urigtigt at kalde Lovforslaget et Tillæg til Loven af Ate April 1855. Allerede dengang denne Lov behandlede, vare vi ikke saa, som betragtede det — og udtalte dette — som en nødvendig Conseqvent af Loven, at man maatte kunne vælge sig en Præst, dersom der ikke i Omegnen var en Præst, man kunde slutte sig til. Der var Ingen af os, der